

Muzikalia

door JIMMY TIGGES

Zuchtende zang uit Parijs, straffe liefdes misère uit Vlaanderen, de ringtones van de familie Knevel en geen gezeur met kerst. Kortom: komt er (n)ooit een einde aan de muziek? (spoiler: Neen!)

Behalve den man die graag in een zekere Amerikaanse stad had willen wonen omdat daar elke dag een andere Grateful Dead-coverband op loopafstand te bewonderen valt, heb ik geen wonderlijker kerel ontmoet dan... den taalarbeider.

"Naar muziek luisteren bestaat niet", wierp Rob H. Bekker zijn gasten voor de verbaasde voeten, tijdens zijn boekpresentatie in de Kunstkamer te Utrecht. Als je het woord 'naar' gebruikt ga je ergens naartoe, verduidelijkte de schrijver-dichter-zanger, kortweg 'taalarbeider', zijn boude bewering. Men *luistert* niet naar muziek, je probeert 'in de muziek te raken'. Goed dat ik mijn opschrijfboekje had meegenomen.

In zijn *Onvoltooidemuziek* ('gedachten en gedichten over muziek waar je deel van uitmaakt') probeert hij het met de taal spelend allemaal japreciesnee uit te leggen. Daarbij wordt hij fraai bijgelicht door een aantal stemmige illustraties van Niels Bongers. Het *de van onvoltooidemuziek* wijkt in kleur en plaatsing iets af van de rest van de titel, als in een aanbeveling: 'onvoltooid de muziek'.

Van de lokkende namen Lou Reed, Captain Beefheart, Pere Ubu, Hedda Gabler, Guided By Voices en Utrecht op de omslag speelde er minstens één een belangrijke rol in het muziekleven van Peter de Rijk. De redacteur van Bekkers' uitgeverij In de Knipscheer refereerde in zijn lovende praatje over Robs, als 'zeer persoonlijke en rijk' omschreven boek aan zijn eigen live kennismaking lang geleden met Pere Ubu.

"Ik houd van storende geluiden", verklaarde hij zijn belangstelling voor David Thomas en zijn band aan zijn meegetogen vriendin, die zich net verontrust stond af te vragen of er iemand bij de burens aan het boren was geslagen.

Zelf meen ik ooit mijn eerste (en enige) concert van David Thomas te hebben meegemaakt in Podium De Vorst te Tilburg. Dat zou moeten zijn geweest op 15 januari 1998 (leve de vrijwel compleet ogende live-lijst op www.ubuprojex.com/facts/pere-ubu-concerts.html), toen de Ubu-zanger daar solo met Two Pale Boys optrad en ik het eerste deel van de naam van zijn band nog abusievelijk uitsprak als in 'appels en peren'. Volgens mij vond ik het goed, hoewel mij van het concert niets specifiek meer bij staat. Onvoltooid herinneringen? Of verbeeld ik mij maar dat ik erbij was? ('Hé Rob, ken ik ook hoor, die

David Thomas, vertel mij wat!')

REUKLOOS

De zich in de Kunstkamer onder de toehoorders bevindende Edu Hackenitz – van de voormalige, naar een stuk van Ibsen vernoemde Utrechtse punkgroep Hedda Gabler – vertelde een smakelijke anekdote over de keer dat David Thomas tijdens een concert in een van de Utrechtse muziekholen middenin een nummer stopte met zingen en verontwaardigd uitriep "This microphone smells!" Nou ja, 'smakelijk': het schijnt dat sommige artiesten die dingen bij wijze van act nog wel eens in hun mond of in hun kont douwden, maar niemand op het idee kwam om ze af en toe te reinigen. Ach ja, die goeie ouwe punktijd. Andere aanwezige. Utrege oudpunks herinnerden zich de traditie om met dienbladen vol bier naar de optredende artiesten te gooien. Dat is natuurlijk niet wat Bekker bedoelt met 'in de muziek raken', heren.

Na het officiële gedeelte schoof ik aan in de rij voor aanschaf eener exemplaar van Robs Onvoltooid. Naast mij pakte een vrouw een boek van de stapel en stak vervolgens zonder gêne haar neus tussen de als een harmonica uitwaaiende pagina's. "Ik ruik altijd graag aan een nieuw boek", verklaarde zij haar mij opvallende gedrag. "Dat doe ik óók altijd!", reageerde ik enthousiast, verheugd om een collega boekensnuiver in volle actie aan te treffen. Geen betere start om in een boek te willen raken dan heerlijk geurend bedrukt papier, waren wij het eens. "Deze heeft haast geen geur", stelde ze teleurgesteld vast, waarna zij het boek onder mijn neus hield. Ik gaf haar gelijk. We namen het minpuntje voor lief en bleven in de rij staan.

KAPITEIN BIEFSTUK

Of ik, als mede-Beefty, ook vond dat de Captain tussendoor twee flutalbums had gemaakt, informeerde Rob bij mij tijdens het signeren. "Neel!", haastte ik mij te zeggen, ervan uitgaande dat hij de voornamelijk vanwege contractuele verplichtingen uitgebrachte, voor Beefheart-begripen 'commerciële' albums *Unconditionally Guaranteed* en *Bluejeans & Moonbeams* uit 1974 bedoelde. Bij tijd en wijle inderdaad tamelijk slappe Beef-hap, maar beide wel met een aantal – vooral melodieuze en melancholieke – pareltjes, zeker op de eerstgenoemde plaat. Dan sla ik toch liever het eindeloos doordreutelende *Mirror Man* over. (De Spiegelman van de Bief, niet die van het aan Thomas gelieerde Pale Orchestra die ik niet ken). Eerlijk gezegd kom ik er in Beefheart-buien ook zelden toe om de – door deskundigen tot zijn absolute meesterwerk bestempelde, maar toch wel vermoeiende – dubbel-lp *Trout Mask Replica* op te zetten.

In het boek lees ik later dat dit Robs absolute onbewoond-eilandplaat is. Niet direct een aanleiding om daar eens gezellig te komen aanwaaien als ik in de buurt

mocht zijn, maar misschien moest ik dit sinds mensenheugenis niet meer gedraaide album een tweede kans geven. Via Spotify, want hij schittert vooral nog door afwezigheid in mijn fysieke platenkast. Het leek aanvankelijk reuze mee te vallen, maar halverwege ben ik toch maar even op bed gaan liggen. Wel helemaal uit laten spelen, om een complete herindruk te krijgen. Mocht ik zelf ooit op een onbewoond eiland belanden, dan toch qua Beefheart het liefst met *Shiny Beast* in de inderhaast ingepakte koffer.

WE ZULLEN DOORGAAN

Na mijn gesigneerde exemplaar zorgvuldig in mijn rugzak te hebben opgeborgen, raakte ik aan een statafel in gesprek met Justina, een Utrechtse uit Polen die een collega-docent NT2 bleek van de onlangs met pensioen gegane taalarbeider. Zij vroeg zich hardop af waartoe de twee op tafel gelegde mysterieuze voorwerpen dienden. Vage dingen met een gat erin en een soort krul eraan. Was het misschien kunst? Niemand rond de tafel die het wist. "Als het iets cryptisch is, is het van Rob", concludeerde Justina vastbesloten, met ons aller instemming. Die dekselse Bekker kreeg zijn gasten toch maar mooi met elkaar aan de praat door simpelweg twee vage voorwerpen op tafel te leggen, stelde ze daarna tevreden vast.

De genoeglijke en leerzame middag werd in het om de hoek gelegen Plato afgesloten met een kort maar spetterend optreden van de band waarin Rob zich als zanger-dichter al ruim veertig jaar laat horen en zien: ZIMIHC, naar diens zeggen een kruising tussen Captain Beefheart en The Beach Boys. De vier heren brachten gloedvolle bewerkingen ten gehore uit de oeuvres van David Thomas (*Bonnie Hotel*), Velvet Underground ('Zij wordt je fataal') en Captain Beefheart (het tot *Grep-pelgraf* omgewerkte *Fallin' Dish*) plus enkele vlammende liedjes uit eigen U-punk-kringen.

In de trein terug naar Tilburg – bepakt en bezakt, want ik had ook mijn topzware tevens veelbelovende delen 1 en 2 van Warm Sounds in Plato opgehaald – nam het nieuwsgierig makende Bekker-boek mij al zodanig in beslag, dat ik bijna vergat over te stappen in Den Bosch. Thuis zocht ik de bijbehorende Spotifylijst (onvoltooidemuziek | Rob H. Bekker) op. Van track 1 door Erny Green (*Sometimes it's Better Not To Die*) tot en met track 164 van Little Feat (*On Your Way Down*) zeshonderdwaalf (612!) minuten gevarieerde klanken, al dan niet 'met een randje', uit een halve eeuw muzikaal leven van den auteur. Bekend of onbekend en altijd weer verrassend: muziek blijft een eeuwig onvoltooid zoektocht, voor maker en erin-raker.